

MALA MORSKA DEKLICA

H. C. Andersen

Daleč na odprtem morju, v najglobljem kraju stoji grad. Tam spodaj živijo morjani. Kralj morjanov je imel šest otrok, šest malih morskih princesk, ki so imele oči modre kakor najgloblje morje, namesto nog pa se jim je telo končalo z ribjim repom. Ves ljubi dan so se igrale v grajskih sobanah, na vrtu pred gradom, v potopljenih ladjah in poslušale zgodbe o človeškem svetu, ki jih je pripovedovala ostarela babica.

Najmlajša morska princeska je zelo rada poslušala zgodbe o zgornjem svetu. Babica ji je morala pripovedovati o vsem kar je vedela o ladjah, ljudeh in živalih, prečudno lepo pa se ji je zdelo, da zgoraj na zemlji, cvetlice dišijo, na dnu morja pač ne, in da so gozdovi zeleni in ribice, ki jih je videla med vejami, znajo tako glasno in lepo žvrgoleti, da je veselje. To so ptički, babica pa jim je pravila ribice, sicer je princeske ne bi razumele, saj še niso videle ptic. »Ko boste dopolnile petnajst let,« je dejala babica, »boste smele splavati iz morja, sedeti v mesečini na skalah in opazovati velike ladje, ki plujejo mimo, pa tudi gozdove in mesta boste videle!«

Vsako leto je ena morska princeska dopolnila petnajst let in vsaka, ki je prvič splavala na površje, je bila očarana nad novimi lepotami, ki jih je videla; ko pa so kot odrasla dekleta smele izplavati po mili volji, se niso več zmenile za to. Hrepenele so po domu in po kakem mesecu so dejale, da je spodaj pri njih vendarle najlepše.

Vseh pet sester je že dopolnilo petnajst let, le najmlajša, ki je najbolj hrepenela, pa je morala še malo počakati. Končno je dopolnila tudi mala morska princeska petnajst let. Babica ji je na glavo posadila venček belih lilij, katerih listi so bili narejeni iz bisernic, na rep pa ji je pričvrstila osem velikih ostrig.

Deklica je splavala lahkotno in lesketavo kakor mehurček proti gladini. Pomolila je glavico iz morja in uzrla je veliko ladjo in ljudi. Mala morska deklica je

zagledala mladega princa z velikimi črnimi očmi. Ni in ni mogla odvrniti oči od ladje in prečudovitega princa.

Nenadoma pa je prihrumel strašen vihar, ki je ladjo na razburkanem morju premetaval kot lupinico. Valovi so se dvigali kakor ogromne črne gore in ladja je ječala ter stokala. Ob močnih udarcih valov se je ladja razklala in potonila v globoko morje. Morska deklica je zaplavala med tramove in deske, ki jih je nosilo morje ter priplavala do mladega princa ter ga rešila.

Sestram je zaupala kaj se ji je zgodilo. Ena od njih je pokazala deklici kje princ živi. Mala morska princeska je marsikateri večer odplavala tja in na skrivaj opazovala princa. Ljudje so ji bili vse bolj pri srcu. Vse bolj in bolj si je želela, da bi se povzpela mednje na zemljo, zato se je podala k vrtincem, kjer je živela čarovnica. Morska deklica jo je prosila, da ji spremeni ribji rep v nogi, da bo lahko hodila kot ljudje, zato, da se bo mladi princ zaljubil vanjo in bo dobila človeško nesmrtno dušo.

Čarovnica je deklici, v glas, ki si ga je vedno želela, zvarila vzhodu splavala na kopno, Strašno jo je zbolelo in zarezal oster meč. Rep se ji kar ljudje imenujejo noge.

zameno za njen prečudoviti napoj, s katerim je ob sončnem sedla na breg in ga popila. zdelo se ji je, kot bi vanjo je razcepil in spremenil v tisto,

Sonce še ni vzšlo, ko je povzpela po razkošnih princa, ki jo je presenečeno zagledala prinčev grad, se marmornih stopnicah in srečala gledal, saj je stala pred njim zavita samo v svoje bujne lase. Princ jo je vprašal kdo je in kako je prišla tja, ona pa ga je le milo in žalostno pogledala z modrimi očmi, odgovoriti pa ni mogla, ker je svoj glas dala čarovnici.

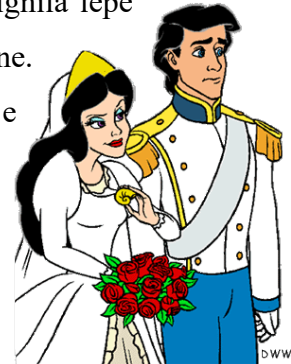
zagledala prinčev grad, se marmornih stopnicah in srečala gledal, saj je stala pred njim

Iz usmiljenja jo je prijel za roko in odpeljal v grad. Morski deklici je bil vsak korak zelo boleč, kot bi stopala po ostrih nožih, ampak zaradi princa je vse rade volje prenašala. V gradu so ji nadeli oblačila in priredili zabavo v njeno čast. Prelepe dvorske deklice so pele in princ jim je navdušeno ploskal.

To pa je razžalostilo malo morsko deklico, saj je vedela, da bi sama lepše zapela. Deklica si je mislila: »Oh, ko bi princ le vedel, da sem se za vselej odpovedala svojemu glasu, da bi bila ob njem!«

Ko so dvorske deklice še zaplesale, je tudi mala morska deklica dvignila lepe bele roke, stopila na konice prstov in lahkotno zdrsula prek dvorane. Plesala je kot še nihče in vsi so bili očarani, še posebej princ, ki jo je klical moja mala najdenka, čeprav se je vsakič, ko so se njene noge dotaknile tal, počutila, kot bi stopala po nožih.

Dan za dnem je bila princu ljubša, rad jo je imel, kot imamo radi prisrčnega otroka, vendar mu še na kraj pameti ni prišlo, da bi jo vzel za kraljico. Poročil se je s princeso iz sosednjega kraljestva. Princeska ga je spominjala na deklico, ki ga je rešila.

Morska deklica je vedela, da je to zadnji večer, ko vidi princa, zaradi katerega je zapustila družino in dom, dala čudoviti glas in vsak dan prenašala neznosne bolečine, on pa ni niti slutil čemu vse se je odpovedala v zameno za njegovo ljubezen. Morska deklica je zato še zadnjič žalostno pogledala princa, skočila v morje in začutila kako se njeno telo spreminja v morsko peno.